

[Petra Petersen.]

lingen er en hån mod de gamle og de syge i vort land. Enhver i dette land, også medlemmerne i denne sal, ved, at vore rentenydere ikke kan leve af deres rente, og at de lider den bitreste nød, og så er de 40 og 80 kr. henholdsvis til enlige og ægtepar alt, hvad man mener at kunne undvære til disse mennesker. Det er vore gamle, der gennem et langt liv, ofte med store afsavn, med slid og slæb, har været med til at bygge dette land op, medens deres børn i dag betaler og yder til vort samfund. Det er vore invalider. Er de ikke straffet nok ved at blive slået ud af sygdom, mange gange i en meget ung alder, så de er ude af stand til at klare for sig og sine? Er det ikke nok at være syg og hjælpeløs? Skal man også straffes med sult og nød?

Det lovforslag, ministeren her har fremsat, er fremtvunget af alders- og invaliderentenyderne selv med støtte af os kommunister. Hvis ikke de selv havde taget initiativet gennem deres organisation, var dette lovforslag antagelig heller ikke blevet fremsat. Jeg ved ikke, hvordan medlemmerne her i salen har det, men jeg ville skamme mig og have dårlig samvittighed, hvis jeg skulle rejse hjem på juleferie og vide, at jeg var medårsag til, at de gamle og de syge skulle fejre julen under de tristeste omstændigheder. En kold kakkelovn, en utæt lejlighed, den ringeste kost, der gives nogen i dette land, det er, hvad man byder dem. Den højtærede socialminister har ikke engang gjort sig den ulejlighed at komme med forslaget så tidligt, at de kunne få de sølle øre udbetalt inden jul.

Jeg synes, at de 80 kr., man giver til ægtepar, også burde gives, selvom den ene ægtefælle ikke er berettiget til rente. Det er sjældent, at vore aldersrentenydere har nogen kone, men det sker meget ofte, at en invaliderentenyder er ung og har børn, og derfor synes jeg, det er meget uretfærdigt, at ikke også ægtepar, hvor kun den ene har ret til rente, får de 80 kr. Det kan, hvis socialministeren vil, nås endnu ved tredje behandling. Som forslaget er nu, tilfredsstillt det hverken rentenyderne eller de pårørende, der i mange tilfælde må være med til at forsørge dem, fordi renten ikke slår til. Det har heller ikke det ringeste at gøre med de ønsker og krav, der er fremsat af kongressen i Herning

eller ved invalidernes store møde i Odd Fellow Palæet.

Det andet forslag, vi behandler, det forslag, som det ærede medlem fru Ragnhild Andersen på min gruppes vegne har fremsat, imødekommer jo de krav, der er rejst af rentenydernes organisation. I det forslag, ministeren har fremsat, er der ikke den ringeste forbedring af renten. Der er tale om et eengangstillæg, men der er ikke den ringeste forbedring af selve renten, der er ingen forhøjelse af grundbeløbet, der er ikke mere brændselshjælp, ingen beklædningshjælp, der er ingen forhøjelse af invaliderentetilægget, og der er ikke tale om en grænse for ret til arbejde. Hvorfor kan man dog ikke efterkomme invalidernes berettigede krav om ret til ved eget eller ægtefællens arbejde at forbedre deres kår? Jeg var først på ugen til et møde i Fredericia, hvor en ung kone kom hen og sagde til mig: min mand er blevet blind, jeg har tre børn, hvorledes skal invaliderenten slå til? Jeg husker ikke, hvad rente og børnetillæg udgjorde. Hun havde taget arbejde på en systue, og når den yderligere skat og det, det kostede hende at få børnene passet, var dækket, havde hun 10 kr. om ugen ud af 48 timers arbejde, fordi der blev trukket fra mandens invaliderente. Er det ikke uretfærdigt, at sådan en ung kone skal arbejde 48 timer for at få 10 kr. mere om ugen til hjælp til sin mands, sine børns og sit eget underhold? Jeg synes, det er skandaløst. Det er frygteligt, at vi her i landet byder vore gamle og syge sådanne kår.

Man vil henvise det forslag, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har fremsat, til folkeforsikringskommissionen. Det er jo ikke sådan, at det, der er tale om i dette forslag, er bundet i en kommission, det kan udmærket trækkes ud af kommissionen. Og så er der en ting til. Nu har denne kommission arbejdet i uger, i måneder, i år og er ikke nået længere, og jeg vil gerne spørge medlemmerne i dette ting: er det ikke nu, de gamle og syge skal have hjælp, eller er det om 30 år? Jeg synes, man behandler dem skandaløst, jeg kan ikke sige det kraftigt nok. Jeg ville have en meget dårlig samvittighed, hvis jeg skulle rejse hjem og vide, at jeg var medårsag til dette, og jeg vil derfor sige til tingets medlemmer: prøv endnu en gang,